

community

The New Apostolic Church around the world

02/2022/AI

Jeta në bashkësi

*Kryeartikulli
Një mesazh për të gjithë*

*Shërbesa fetare
Të bashkuar në Krishtin*

*Doktrina kishtare
Qëndrimi ndaj jetës*

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

3 Një mesazh për të gjithë

■ Shërbesa fetare

4 Të bashkuar në Krishtin

■ Këndi i fëmijëve

10 Davidi dhe Jonatani

12 Për vizitë te Calvin në Londër
(Britania e Madhe)

■ Doktrina

14 Ta mbrojmë jetën– kudo ku
është e mundur

■ Lajme globale

18 2021: Posti, gruaja dhe Bibla

Një mesazh për të gjithë

Të dashur motra e vëllezër,

A e dini ju historinë e Jezusit, kur ai në qytetin e tij të lindjes Nazareth lexoi pjesë nga Tora në Synagogë? Ai lexoi nga Isaija 61,1-2, ku thuhet:

„Fryma e Zotit, Zoti, është mbi mua, sepse Zoti më ka vajosur për t’u dhënë një lajm të mirë të përlururve, më ka dërguar të lidh plagën e atyre që e kanë zemrën të thyer, të shpall çlirimin e atyre që janë në robëri, hapjen e burgut të burgosurve, të shpall vitin e hirit, e mëshirës së Zotit dhe ditën e hakmarrjes të Perëndisë tonë, për të ngushëlluar tërë ata që pikëllohen“.

Dhe Jezusi vështroi njerëzit e mbledhur dhe tha se. Unë jam ai (krhs. Luka 4,21).

Jezusi theksonte vazhdimisht, se ai kishte ardhur për të varfërit, për të shtypurit, për të sëmurët dhe për të pikëlluarit. Ishin ata që pikërisht kishin nevojë për të.

Porse këtu bëhet fjalë për lajmin e mirë për të gjithë ata, që mund të thonë për veten e tyre: Në fakt unë nuk jam i varfër, nuk jam i shtypur, nuk jam i sëmurë apo i pikëlluar. A vlen Ungjilli edhe për mua?

PO, pasi Jezusi bën fjalë konkretisht për të varfërit, por edhe për ata që në mënyrë figurative janë të varfër në:

- përlurje dhe që e dinë se kanë nevojë për mëshirë,
- vuajtje sepse janë të ndarë nga Perëndia për shkak të mëkateve dhe
- pasi janë robër të këtyre mëkateve.

Foto: NAK International

Këtyre u shpalli Jezusi Ungjillin dhe dërgoi apostujt për ta përhapur atë kudo. Edhe sot janë dërguar apostujt, jemi dërguar ne të gjithë për të shpallur Ungjillin.

Ungjilli është për të gjithë njerëzit, pasi të gjithë vuajnë nën mëkatet e tyre. Ne jemi ngarkuar nga Perëndia për t’ju thënë: Perëndia dëshiron të çlirojë njerëzit prej mëkateve dhe dëshiron t’i sjellë ata përsëri në shoqëri, në bashkim me të.

Disa do ta pranojnë Ungjillin, të tjerë jo. Le të mos dekurajohemi nga kjo gjë. Kjo nuk do ta pengojë Perëndinë për të përfunduar, për të kompletuar veprën, punën e tij.

Të fala të përzemërta, Juaji

Jean-Luc Schneider

I Të bashkuar në Krishtin

Shërbesa fetare e fillimvitiit u mbajt më 2 Janar në kishën në Gifhorn (Gjermani)

Fotot: Marcel Feide

Vep. e Apost. 2,44

*Por të gjithë ata që besonin
rrinin bashkë dhe çdo gjë e kishin
të përbashkët.*

Të dashur vëllezër dhe motra, i jemi mirënjohës Zotit që mund të mblidhemi sërish në fillim të këtij viti dhe ta përjetojmë këtë shërbesë fetare, ndonëse në një mënyrë të pazakontë. Jam i vetëdijshëm se fillimi i këtij viti të ri nuk është ashtu si do të donim. Ne do të kishim dëshiruar ndryshe. Gjithçka është ende shumë e formësuar nga pandemia, gjithçka është ende e panjohur dhe e ndërlikuar. Por, të dashur vëllezër e motra, kjo nuk ndryshon asgjë për programin tonë për vitin 2022. Programi është dhe mbetet: Ne po përgatitemi për kthimin e Zotit dhe Mjeshtrit tonë Jezu Krisht. Kjo nuk është thjesht një frazë boshe, po e theksoj me vetëdije se nuk ndryshon asgjë në programin tonë! Ne presim dhe përgatitemi për kthimin e Zotit. Nuk është menduar të jetë ai shqetësim tani, jeta e përditshme, pandemia dhe gjithçka tjetër po mbytet jetën hyjnore. Aty duhet të kemi kujdes. Kjo nuk duhet të ndodhë! Sigurisht

që kjo është një çështje serioze dhe ne e shikojmë atë me përgjegjësi, me gjithë arsyen, por edhe me besim te Zoti, duke e ditur se ne po bëjmë punën tonë, Zoti i dashur po bën të tijën. Por mos lejoni që kjo të na pengojë të vazhdojmë të përgatitemi për kthimin e Krishtit. Unë shoh një rrezik që në fakt do të marrë avantazh dhe do të na sforcojë plotësisht. Kjo nuk duhet të ndodhë! Të dashur vëllezër dhe motra, mendoni për prindërit ose gjyshërit tanë që jetuan në kohët e luftës. Nuk dua ta bëj dramatike tani, por kushtet ishin të ndryshme. Dhe ata vazhduan të përgatiteshin për kthimin e Zotit. Mendoj për shumë vëllezër dhe motra në vende të tjera ku gjërat janë shumë më keq, si Afrika Perëndimore, Mali, Burkina Faso, ku shumica e vëllezërve dhe motrave tona jetojnë nën kërcënimin e vazhdueshëm të ekstremistëve islamikë, xhihadistë. Unë mund të dëshmoj se: Ata vazhdojnë të përgatiten për ardhjen e Zotit. Mendoj për vëllezërit dhe motrat tona në Myanmar ose në Amerikën Latine që duhet të jetojnë në kushte shumë të këqija. Po mendoj për vëllezërit dhe motrat këtu në Gjermani që po sprovohen aq shumë me sëmundje, që janë në nevojë të madhe, që po marrin lajme pas lajmeve të këqija. Dikush pret prej tyre, se kjo gjë është krejt normale, edhe ju duhet të përgatiteni për ardhjen e Zotit. Ajo që vlen për ta vlen edhe për ne. Nuk dua të zgjatëm më tej, të dashur vëllezër dhe motra, le t'i kushtojmë vëmendje kësaj.

Le ta trajtojmë këtë çështje me arsye, me përgjegjësi, por edhe me besim te Zoti, por kjo nuk duhet dhe nuk do të na pengojë, që prioriteti ynë të jetë kthimi i Jezu Krishtit. Ne po përgatitemi për këtë, sido që mund të ndodhë.

Ne presim që Zoti Jezus të vijë dhe të na marrë. Unë e kam vënë shumë theksin tek kjo "ne" sepse Zoti nuk vjen për të marrë një numër të vetmuarësh të dashur e të këndshëm. Ai vjen për të marrë një bashkësi. Një bashkësi besimtarësh që nën efektin e Frymës së Shenjtë ka arritur të bëhet një në Krishtin. Kjo është bashkësia nuse, Zoti Jezus po vjen ta marrë. Prandaj motoja jonë për këtë vit: "Të bashkuar në Krishtin" Ne duam të kemi shoqëri të përjetshme me Perëndinë. Kush është bashkësia nuse? Këta janë ata që janë të mbushur me jetën e tij dhe që jetojnë sipas vullnetit të tij, të cilët përpiqen të kenë sot shoqëri me Zotin. Atëherë do të drejtohem në shoqëri të përjetshme me Perëndinë. Ata duan të kenë shoqëri me Perëndinë sot, sepse duan të mbushen me jetën e Tij. Unë e kam theksuar shpesh se jeta hyjnore është sipas definicionit një jetë në bashkësi. Trinia e Zotit është Perëndia i bashkimit të Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë. Kjo nuk është ide e një teologu të madh, kjo është e vërteta hyjnore. Ka shumë më tepër brenda saj. Perëndia At, Perëndia Bir, Perëndia Fryma e Shenjtë - tre Persona,

por gjithmonë të lidhur dhe gjithmonë, gjithmonë një. Zoti e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së Tij. Kjo shprehet edhe në këtë mënyrë: Ai nuk e krijoi njeriun si individ, Ai e krijoi njeriun si mashkull dhe femër që duhet të jetojnë në bashkësi. I njëjti thelb, e njëjta natyrë, por ata kanë nevojë për njëri-tjetrin dhe duhet të jetojnë në bashkësi. Në bashkësi me Zotin dhe në shoqëri me njëri-tjetrin. Dhe për sa kohë që ishte kështu, ata u pajtuan me vullnetin e Zotit. Ata kishin bashkësi me Perëndinë dhe shoqëri me njëri-tjetrin. Kjo pastaj ndryshoi pas rënies në mëkat, por ky ishte vullneti i Perëndisë. Cili është vullneti i Birit të Perëndisë për bashkësinë nuse të tij? O At, le të jenë edhe ata një, siç jemi unë dhe ti. Kjo dëshmon se jeta hyjnore është jetë në bashkësi. Ne duam të mbushemi me këtë jetë hyjnore dhe të jemi një me Zotin, por edhe në bashkim me njëri-tjetrin dhe duke u përpjekur që uniteti i besimtarëve të bëhet gjithnjë e më i fortë dhe më i dukshëm.

"Të bashkuar në Krishtin" do të thotë gjithashtu se ne do takohemi përsëri dhe përsëri, si të krishterët e pare, do festojmë shërbesën së bashku. Veprat e Apostujve tregojnë

se të krishterët e hershëm, pasi morën dhuntitë e Frymës së Shenjtë, e ndjenë këtë nevojë për të qenë së bashku. Ata ishin bashkë dhe i kishin të gjitha gjërat e përbashkëta. Ata shkonin rregullisht në tempull, këndonin së bashku, përjetonin

shërbimin hebre atje dhe më pas mblidheshin nëpër shtëpia për të festuar së bashku si të krishterë darken e Zotit. Ata kujdeseshin - të paktën kështu veprohej në bashkësinë e Jeruzalemit, më vonë nuk ndodhte po kështu në bashkësitë e tjera - që të mblidheshin dhe të bënin gjithçka së bashku, askush nuk duhet të kishte mungesë. Në kohën tonë është ndryshe. Secilit i lejohet të ketë makinën e vet, pasurinë e vet - nuk bëhet fjalë për pasuri tokësore, por për pasuri shpirtërore. Ne kemi shume gjëra të përbashkëta. Ne kemi të njëjtën thirrje, kemi të njëjtin besim, kemi të njëjtin Zot dhe Mjeshtër, kemi të njëjtën të ardhme: Krishti është gjithçka e jona! Dhe për shkak se është kaq e rëndësishme për ne që ta kemi këtë Zot të përbashkët, ne thjesht ndiejmë nevojën të bashkohemi dhe të shoqërohemi me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin në adhurim. Pali thotë se për shkak se ne kemi një Frymë, ne jemi të një mendjeje dhe duhet të bashkohemi për të lavdëruar Perëndinë me një gojë dhe një zë. Pra, për pasojë, kushdo që ka arritur të besojë, që ka dhuntitë e Frymës së Shenjtë, bashkësia që është e mbushur me Frymën e Shenjtë është e një mendjeje dhe ata mblidhen në një mendje, me një gojë për të lavdëruar dhe adhuruar Zotin. Pra, ata ndiejnë nevojën për të adhuruar së bashku dhe për të lavdëruar, nderuar dhe respektuar Zotin sepse kanë shumë gjëra të përbashkëta. Zoti Jezus po na thërret

së bashku sepse dëshiron të lutet bashkë me ne, dëshiron të hajë bashkë me ne, dëshiron të na forcojë së bashku, ashtu si bëri me dishepujt: Ejani tek unë, të gjithë! Ai kujdeset për ne, ai është në mesin tonë.

Ky është një mendim imi personal: të shkuarit në kishë ka edhe një dimension social. Ju lutem mos ma merrni për keq, kjo nuk është një deklaratë politike, por njerëzit janë krijuar kështu: Nëse duan të bëjnë të ditur mendimin e tyre dhe nëse është e rëndësishme për ta, atëherë ata e dinë që nëse ndërmarrim diçka vetëm, nuk do ta realizojnë. Çfarë bëjnë atëherë, kur e dine se, ky është mendimi ynë tani, kështu duam? Ata mbledhin nënshkrime ose ngrihen në një demonstratë së bashku dhe ecin nëpër rrugë, së bashku, të bashkuar, sepse e dinë se kanë më shumë mundësi tani. Nëse bëhen të gjithë së bashku, nëse të gjithë e nënshkruajnë dhe dërgojnë të njëjtën letër, nëse të gjithë marshojnë dhe demonstrojnë tani, atëherë do t'i marrin më seriozisht. Ne duhet të jemi të vetëdijshëm për këtë: Së bashku arrijmë më shumë. Të dashur vëllezër dhe motra, si të krishterë duam të themi se ne nuk pajtohemi

që bota të sundohet nga e keqja. Ne jemi kundër sundimit të së keqes. Ne jemi për sundimin e Jezu Krishtit. Tani do ta them kështu: Është mirë nëse secili dëshmon në vendin e vet, por nëse të krishterët nuk mblidhen nëpër shërbesa fetare, me të vërtetë nuk do të arrijnë shumë. Në këtë aspekt, pjesëmarrja në shërbesat fetare ka edhe një dimension social. Të krishterët dëshmojnë se nuk pajtohen me atë që po ndodh, janë kundër të keqes, janë për Jezu Krishtin. Ne përjetojmë bashkimin në shërbesat fetare.

Ardhja nëpër shërbesa fetare ka një dimension shoqëror

Por sigurisht që kjo shkon më tej. Në shërbesat fetare, të gjithë ulen në vendin e tyre, po, mund të përshëndeteni, mund

të flisni për një moment me njëri-tjetrin, por kjo nuk ka rëndësi. Ka shumë më tepër kur ne mblidhemi së bashku. Ne gjithashtu duhet të mësojmë të jetojmë në bashkësi. Ky është një hap më shumë. Për unitetin e kishës, ne gjithashtu duhet të mësojmë të jetojmë në bashkësi. Të jetosh në bashkësi do të thotë që ne duhet të mësojmë të kapërcejmë atë që na ndan. Ka shumë gjëra që na ndajnë, dhe kjo është absolutisht në rregull. Ne jemi të gjithë të ndryshëm, të gjithë kanë mendimet e tyre, të gjithë kanë idetë e tyre,

të gjithë kanë mënyrën e tyre, dhe kjo është krejtësisht në rregull. Thjesht duhet të mësojmë të përballemi me të. Nuk do të thotë që ne duhet të heqim dorë nga identiteti ynë dhe të gjithë të futen në një kallëp, të gjithë bëhen njësoj, nuk është kjo çështja. Gjithçka që duhet të bëjmë është të mësojmë të pranojmë dhe të pajtohemi me dallimet e të tjerëve. Më bën përshtypje në këto kohë që njerëzit po përdorin gjithnjë e më marrëzisht mjetet e komunikimit. Nuk ka pasur kurrë kaq shumë mënyra komunikimi për njerëzit. Dhe çfarë bëjnë? Këtë po e vërej re gjithnjë e më shumë: ata komunikojnë vetëm me ata që mendojnë dhe janë si ata. Pra bëhen një grup, ka një grup tjetër, që flasin me njëri-tjetrin dhe vetëm flasin, dhe jani kaq të fokusuar tek ata që mendojnë dhe janë si ne. Nuk është ky qëllimi. Ne duhet të mësojmë të pranojmë tjetërsinë e fqinjit tonë dhe të pajtohemi me të. Nuk është vetëm për shkak të paqes, gjithçka duhet të jetë mirë - jo, ajo shkon më tej se kaq. Ne duhet të mësojmë dhe gjithashtu të provojmë se ajo që kemi të përbashkët është shumë më e rëndësishme për

ne sesa ajo që na ndan. Kjo është pika e kthesës. Krishtin e kemi bashkë. Ne kemi një të ardhme, përsëri, një thirrje, një shërbim për të kryer. E gjithë kjo është shumë më e rëndësishme për ne, sesa mendimi ynë, sesa dallimi ynë. Dhe këtu shoh problemin e madh që mendimi ynë, personi ynë, po bëhet aq i rëndësishëm sa që harrohet ajo që kemi të përbashkët me vëllain tonë: Krishtin, besimin në të ardhmen. Vëllezër e motra, kjo nuk duhet të ndodhë. Le të kapërcejmë atë që na ndan dhe ta bëjmë të qartë se Krishti është gjëja më e rëndësishme për ne, dhe kjo është ajo që kemi të përbashkët.

Të jetosh në komunitet do të thotë gjithashtu të jesh i gatshëm për të ndarë çdo gjë me të tjerët. Kjo filloi me Gjon Pagëzorin. Po, kjo nuk u prit shumë mirë kur ai foli. Por ai duhet t'u thoshte patjetër hebrenjve, se kush ka dy këmbisha duhet t'i japë atij që nuk ka. Në atë kohë nuk u prit mirë dhe ndoshta ndodh edhe më keq sot. Edhe këtu nuk bëhet fjalë për paratë, shtëpinë dhe makinën tonë - ka të bëjë me qëndrimin. Edhe atëherë, Fryma e Shenjtë donte të tërhiqte vëmendjen e njerëzve nëpërmjet Gjon Pagëzorit që edhe ti të shohësh të afërmin tënd, t'i kuptosh nevojat e tij dhe t'u përgjigjesh atyre. Kjo fshihet pas asaj. Mos mendoni vetëm për veten tuaj, por kapërceni egoizmin, egocentrizmin dhe gjithashtu perceptoni dhe përgjigjuni nevojave të të tjerëve. Ja çfarë do të thotë të jesh i krishterë! Dhe ju duhet të shikoni pak më tej. Ju gjithashtu duhet të shikoni përtej brezit tuaj. Kjo është çështje e shoqërisë sonë. Çdo brez ka nevoja të ndryshme, ka dëshira të ndryshme dhe lufton për to me shumë egoizëm. Le të shohim për brezin tonë dhe gjithashtu të shohim se çfarë kanë nevojë gjeneratat e tjera, para nesh, pas nesh, cilat janë nevojat e tyre për t'u kujdesur. Le të shohim më larg se bashkësia jonë, le të shohim më larg se vendi ynë dhe gjithashtu të shohim dhe t'u përgjigjemi nevojave të fqinjit tonë në çdo aspekt.

Jetesa në bashkësi – Pali e përshkroi mrekullisht, ai përdori imazhin e trupit të Krishtit. Është një shpjegim i mrekullueshëm, një pamje e mrekullueshme e jetës në bashkësi. Trupi i Krishtit. Dhe thotë shumë qartë: syri nuk mund të thotë se nuk më duhet dora. Koka nuk mund të thotë se nuk kam nevojë për këmbën. Jeta në bashkësi, pra Zoti e donte kështu, sepse Zoti e dinte mirë se ata kishin një shërbim për të kryer dhe nuk mund ta bënin të vetëm. Nëse bashkësia e Krishtit dëshiron të përmbushë shërbimin e saj, atëherë duhet ta bëjnë atë së bashku. Një i vetmuar nuk mund të përmbushë shërbimin që Jezusi pret prej tij. Kjo është njëra anë. Këtë mund ta arrijmë vetëm së bashku si kishë, si bashkësia e Jezu Krishtit. Ne kemi nevojë për trupin e Krishtit. Kjo vlen veçanërisht për marrëdhëniet ndërmjet vëllezërve të administratës dhe bashkësisë. Nuk është se janë vëllezërit e administratës, prandaj është edhe bashkësia. Bashkësia nuk bën dot pa vëllezërit e administratës, por kur ata mundësojnë shpëtimin e tyre, funksionon çdo gjë. Jo. Ata kanë nevojë për njëri-tjetrin. Përndryshe nuk funksionon. Ata mbështesin njëri-tjetrin, luten për njëri tjetrin. Kjo është përshkruar shumë mirë në Bibël. Thuhet se njëri mbjell e tjetri korr. Pra, detyrat, përgjegjësitë janë të ndryshme, por gëzimi është i përbashkët. Të dashur vëllezër dhe motra, të gjithë në kishë kanë detyrën e tyre, secili ka përgjegjësinë e tij. Njëri ka këtë dhunti, tjetri atë dhunti, ajo apo ai ka këtë detyrë – pra gjithsecili ndryshe. Kur secili përmbush detyrën e tij në vendin e tij, ne kemi një gëzim të përbashkët dhe ky është gëzimi në Jezu Krishtin.

Të dashurit e mi, bashkësi do të thotë gjithashtu të jesh i gatshëm për t'u dhënë të tjerëve, por gjithashtu – dhe kjo është një pikë shumë e rëndësishme – të jesh gati për të marrë diçka nga të tjerët. Mund të thuash se është më lehtë të marrësh diçka. Jo nuk është kaq e thjeshtë. E vërej se, gjithnjë e më shumë njerëzit janë të tillë, ata nuk duan asgjë nga të tjerët, nuk duan të jenë të varur, nuk duan të jenë të lidhur, duan të jenë të pavarur. Prandaj përmbahesh nga marrja e diçkaje nga personi tjetër sepse nuk dëshiron të jesh i varur prej tij. Njeriu thjesht dëshiron më mirë të kishte më pak, por mos të merrte asgjë nga personi tjetër. Ky është një zhvillim në shoqëri, ju nuk dëshironi më asgjë nga të tjerët, sepse nuk doni të jeni të varur, nuk doni t'u detyroheni atyre asgjë, doni të jeni vetëm. Kjo është në kundërshtim të plotë me imazhin e trupit të Krishtit dhe si rrjedhim në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë. Është pjesë e vullnetit të Zotit që ne të japim, por edhe të marrim, të jemi të përlurur dhe të themi se nuk mund të bëj pa tjetrin. Kjo është gjithashtu pjesë e jetës në bashkësi. Në vitin 2022 le të punojmë edhe me idenë se duam të jetojmë në komunitet, duam të kapërcejmë atë që na ndan, sepse kjo është gjëja më e rëndësishme për ne, një Zot, një qëllim,

Ndihmëfi apostul i distriktit Helge Mutschler u thirr për

Apostuli Ralf Vicariesmann foli për faktin se duhet kujdesur vazhdimisht për marrëdhëniet midis njëri-tjetrit

një frymë, një thirrje. Ne vazhdojmë të jemi të ndryshëm, të kemi mendime të ndryshme, kështu do të mbetet - unë do të mbetem francez, ju do të mbetemi gjermanë - kjo është në rregull. Gjëja më e rëndësishme është ajo që kemi të përbashkët. Ne duam gjithashtu të mendojmë se si mund të ndajmë edhe më shumë dhe më intensivisht çdo gjë me njëri-tjetrin. Të perceptojmë dhe t'u përgjigjemi nevojave të fqinjit tonë në çdo aspekt dhe ne vërtet dëshirojmë të shërbejmë si një trup i vetëm i Krishtit. Të përmbushim shërbimin së bashku, të jemi pranë njëri-tjetrit dhe gjithashtu të jemi të gatshëm të marrim diçka nga tjetri, sepse e kuptojmë që vetëm nuk mund të arrijmë asgjë.

Aspekti i katërt dhe i fundit i të qenurit së bashku, është bashkësia e të gjallëve dhe të vdekurve. Kjo është gjithashtu diçka shumë e bukur. Ne nuk jetojmë në një botë të

Apostuli kryesor dhe bekimin në përvjetorin e artë të martesës së Apostulit tashmë në pension Edmund Stegmaier dhe gruas së tij Gerda

veçantë. Kjo është një bashkësi, një kishë, e dukshme dhe e padukshme, e të gjallve dhe e të vdekurve. Duke iu rikthyer asaj që përmenda, gjeneratat e mëparshme kanë mbjellë dhe ne po korrim sot. Ne jetojmë nga puna e tyre, nga sakrificat e tyre, nga ajo që ata ndërtuan. Ju mbillni dhe ne korrim, por gëzimi është i përbashkët. Për shpirtrat në botën e përtejme vlen edhe kjo: ne kemi një trup, i përkasim një kishë, kemi një shpirt, një Frymë të Shenjtë, një Bukë të Shenjtë në këtë botë dhe në atë të përtejmen, kemi një të ardhme, kemi një. besimin. Kur dikush mendon për të dashurit në jetën e përtejme, i sheh ata si dikur. Kjo nuk është e saktë. Vëllezër dhe motra, ata janë në një farë mënyre në çdo shërbesë fetare dhe kanë përjetuar efektet e Frymës së Shenjtë. Ata nuk qëndruan në vend, ata ecin me ne. Ata nuk kanë mbetur me mendimin që kishin 50 vjet më parë apo 10 vjet më parë - Fryma e Shenjtë i merr ata me vete. Dhe kushtet për të qenë gati për t'u rritur në bashkësi janë saktësisht të njëjta për këtu dhe përtej. Ju duhet të jeni të vetëdijshëm për këtë. Kur na shikojnë, nuk mërzhiten dhe nuk thonë oh si është sot. Ata kanë të njëjtin mësim të Frymës së Shenjtë dhe unë mund të besoj, jam absolutisht i bindur, ata ecin me ne, kanë të njëjtën Fjalë të Zotit. Ata janë po aq të kujdesshëm sa ne sot ose sa duhet të jemi nëse ndjekim Frymën e Shenjtë. Një shpirt, një e ardhme, një gëzim. Është mirë që ne e kemi gjithmonë këtë besim, nuk janë botë të ndara, por janë të dukshme dhe të padukshme, por ata janë me ne, të dashurit tanë nga përtej. Ata përjetojnë të njëjtin shërbim, ecin në të njëjtën

rrugë dhe kanë të njëjtin synim. Kur të vijë Zoti, ai do të na marrë ne, të gjallët dhe të vdekurit, dhe atëherë do të jemi vërtet të një zemre dhe një shpirt. Ne pastaj do të kemi shpirtin tonë, dhe do të kemi përsëri një trup, trupin e ringjalljes. Nuk është se shpirti ecën si një engjëll, ne do kemi përsëri një trup, dhe mund të dallojmë se jeni ju dhe ai jam unë, personi mbetet, identiteti mbetet, vetëm çdo gjë e shëmtuar bie. Atëherë ne jemi të gjithë të përsosur në Krishtin dhe kemi shoqërim të përjetshëm me Zotin tonë. Vëllezër e motra, kjo është e ardhmja jonë. Ju lutem, le të mos shpërqendrohemi nga ajo që po ndodh rreth nesh. Sigurisht që është serioze, por nuk është aq serioze sa të harrojmë që: Zoti do të vijë së shpejti! Amen."

MENDIME KYÇE

- Të mësuarit për të jetuar në bashkësi është pjesë e përgatitjes sonë shpirtërore për kthimin e Krishtit.
- Ne mësojmë të kapërcejmë dallimet tona, të jemi solidarë me njëri-tjetrin dhe t'i shërbejmë së bashku Krishtit

DAVIDI DHE JONATANI

SIPAS 1.SAMUELI 18-20

Pasi Davidi e mundi filisteun Goliat në luftë, ai banoi në shtëpinë e mbretit Saul, babait të Jonatanit. Davidi dhe Jonatani u bënë shumë shokë.

Normalisht Jonatani duhet të bëhej mbret, pasi ai ishte biri i mbretit të asaj kohe. Por Zoti kish zgjedhur Davidin si pasardhës.

Jonatani nuk kishte xhelozitë për këtë. Davidi ishte shoku i tij, ai e donte atë. Për t'ia vërtetuar këtë, Jonatani i dhuron Davidit veshjen e tij, shpatën, harkun dhe brezin e tij.

Ndërsa mbreti Saul është xheloz ndaj Davidit, pasi ai ishte një luftëtar i mirë dhe njerëzit e donin Davidin më shumë se mbretin.

Sauli inatoset gjithnjë e më shumë sa që një ditë hedh një shigjetë drejt Davidit, i cili po i binte harpës. Davidi i shmanget asaj shigjete, por megjithatë Sauli dëshëron ta vrasë Davidin.

Jonatani e paralajmëron shokun e tij: „Fshihu deri nesër!

Unë do të flas me babain tim dhe do të lajmëroj, se çfarë ka në plan ai.“

Jonatani flet me babanë e tij dhe flet në të mirë të Davidit: „Ai ka luftuar gjithnjë në anën tënde, ai fitoi mbi gjigandin Goliat, nuk ka bërë kurrë asgjë kundra teje. Përse don të vrasësh një të pafajshëm?“

Sauli i premtonte birit të tij se nuk do t'i bënte asgjë Davidit. Jonatani ia thotë këto Davidit. Ai kthehet përsëri.

porse mbreti e harron premtimin e tij dhe e gjuan përsëri me shigjetë Davidin. Këtë here ai mezi e shmangu shigjetën.

Po atë natë Davidi largohet. Ai kthehet për të pyetur mikun e tij Jonatan: „Jonatan, çfarë gabimi kam bërë? Përse babai yt dëshëron të më vrasë?“

Jonatani i përgjigjet: „Ti nuk duhet të vdesësh. Do të ma kishte thënë mua babai këtë.“

„Po“, thotë Davidi, „por babai yt e di që ne jemi shokë të mirë, prandaj ndoshta nuk të ka thënë asgjë.“

Jonatani dëshëron të vërtetojë, nëse Davidi ka të drejtë. Më pas ai do të vijë me një nga shërbëtorët e tij dhe do të hedhë tri shigjeta aty ku Davidi

është fshehur. Nëse ai do t'i thotë shërbëtorit të tij, i cili do të mbledhë shigjetat: „Shigjetat janë pas teje“, atëhere çdo gjë është në rregull dhe Davidi mund të kthehet përsëri në shtëpinë e mbretit. Por nëse i thotë shërbëtorit të vet: „Shigjetat gjenden para teje“, atëhere ka rrezik dhe Davidi duhet të arratiset.

Përsëri këta dy shokë i premtojnë njëri-tjetrit besnikëri. Davidi shkon të fshihet.

Ndërkohë bëhet një festë e madhe në pallat. Sauli pyet përse Davidi nuk ndodhet aty. Jonatani mbron mungesën e Davidit. Sauli inatoset kaq shumë që Jonatani është në anën e Davidit, saqë gjuan një shigjetë drejt djalit të tij. Kështu Jonatani e kupton, se Davidi ka plotësisht të drejtë – ai duhet të largohet.

Atë natë Jonatani nuk mundi të hajë, kaq i dëshpëruar ishte ai.

Së bashku me shërbëtorin e tij ai niset për në fushë për ta paralajmëruar Davidin. Ai hodhi tri shigjeta në drejtim të tij dhe i thotë shërbëtorit me zë të lartë: „Shigjetat gjenden para teje!“

Ai i jep shërbëtorit të tij shigjetat dhe harkun dhe i kërkon atij që të kthehet para tij. Ai dëshëron ta takojë edhe një herë Davidin.

Ata ndahen nga njëri-tjetri duke qarë, pasi nuk do të takoheshin më.

PËR VIZITË TE CALVIN NË LONDËR (BRITANIA E MADHE)

Hallo! Unë jam Calvin me lepurushat e mij Puffy dhe Marbel. Jam dhjetë vjeç dhe do t'u tregoj juve diçka rreth vetes dhe qytetit tim të lindjes Londrës.

Prindërit e mij Ellen dhe Michael janë arkitektë. Rrugës, kur jemi bashkë, shikojmë vazhdimisht ndërtesat dhe vizitojmë ekspozita të ndryshme.

Nëna ime u sëmur shumë e re nga Demensa. Kjo do të thotë që ajo e humbi memorjen, pra pak nga pak të gjitha kujtimet. Për këtë arsye ajo ka dy vjet që jeton në një azil. Një here në dy ditë ne e vizitojmë atë dhe dalim shetitje në park sa herë që koha është e mirë.

Pjesa tjetër e familjes sime jeton në Gjermani. Unë shkoj për vizitë te ta me kënaqësi si në verë ashtu edhe në Krishtlindje. Ne e festuam të gjithë së bashku 70 vjetorin e ditëlindjes së gjyshit tim. Ai dhe babai im ka secili katër motra e vëllezër, pra ne kemi një familje të madhe dhe të bukur!

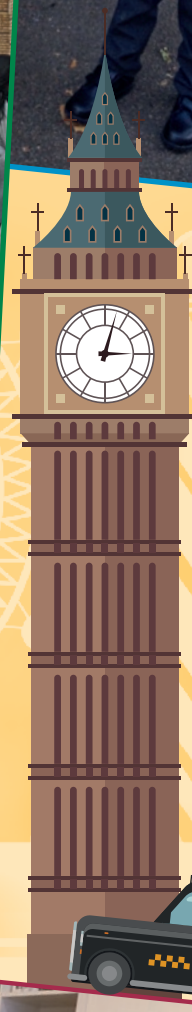
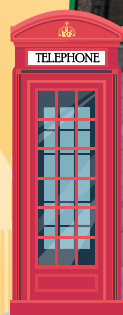

Mua më pëlqen shumë të bëj një mëngjes tipik anglez: Vezë të skuqur mbi bukë të thekur, Porridge (përzeierje thekrash) ose Pancakes (palaçinka).

Këtu kam dalë me uniformën e shkollës në klasën e parë, atëhere kam qenë katër vjeç. Unë ndjek një shkollë me dy gjuhë, atje jepen mësimet në anglisht dhe në gjermanisht.

Londra është kryeqyteti i Britanisë së Madhe. Kur na vjen kush për vizitë në shëtitim në qytet. Katedralja e St.Paulit është një ndër kishat më të mëdha të botës. Akustika të mahnit: Kur dikush përshpërit në kishë mund ta dëgjosh qartë se çfarë thotë edhe në anën tjetër të saj. Ndërtesa të famshme në Londër janë gjithashtu Tower Bridge, karoselloja e madhe, London Eye (syri i Londrës) ose kabineti i figurave prej dylli i Madame Tussaud's, ku mund të shikosh personalitete të ndryshme që janë modeluar në dyll.

Në bashkësinë time në qendër të Londrës takoj me kënaqësi edhe fëmijët e tjerë. Mbas shërbesave fetare qëndrojmë shpesh me njëri tjetrin dhe drekojmë së bashku. Ka gjëra të shijëshme nga e gjithë bota, pasi në bashkësinë tonë ka njerëz me prejardhje nga vende të ndryshme.

Më e bukura kur jeton në një ishull është, se kudo që ndodhesh nuk

je larg plazheve. Kur shkoj në det unë mbledh gaforre, por që përsëri i hedh në det. Përveç kësaj unë shëtit me kënaqësi me biçikletë, luaj karate ose merrem me punë dore. Këtë balonë në formë dragoi e kam bërë në shkollë, mbasi mësuam historinë e vrasësit të dragoit Georg.

Photos: © fizkes - stock.adobe.com, © Hallpoint - stock.adobe.com

Ruajtja e jetës – kudo që është e mundur

Edhe nëse individualisht ka arsye të kuptueshme për një abort: Këndvështrimi i kishës duhet të ketë një peshë të veçantë për shkak të rëndësisë së vendimit.

Me fjalën Abort nënkuptohet një ndërprerje e qëllimshme e një shtatzanie të mirëfilltë. Embrioni ose fetusit vritet. Në aspektin shoqëror, lejueshmëria e abortit është një çështje e diskutueshme. Diskutohet e drejta për jetën e embrionit ose fetusit, e drejta e gruas për vetëvendosje, përgjegjësia personale e prindërve si dhe urdhërimet fetare dhe konceptet etike. Kjo rezulton në vlerësime dhe rregullime ligjore shumë të ndryshme.

Përveç rreziqeve mjekësore të një aborti, procedura e ndërprerjes së barrës mund të ketë edhe pasoja psikologjike. Prandaj, përpara se të marrin një vendim, nëna ose prindërit

duhet të konsiderojnë me kujdes prognozën mjekësore, si dhe aspektet sociale dhe psikologjike të shtatzënisë ose të një aborti.

Avokate e jetës

Jeta është dhënë nga Zoti. Jeta e njeriut duhet të mbrohet dhe të ruhet. Kisha Apostolike e Re është avokatja e jetës.

Jeta fillon me bashkimin e qelizës vezë dhe qelizës së spermës. Tashmë qeliza vezë e fekunduar është jetë individuale që gëzon të drejtën e mbrojtjes. E drejta e fëmijës

për jetë nuk duhet të neglizhohet kurrë. Nga pikëpamja e besimit të krishterë, fëmijët janë dhuratë nga Zoti dhe çdo qenie njerëzore është i kërkuar, i krijuar dhe i dashur nga Zoti. Që nga momenti i ngjizjes me fekundimin e qelizës vezë, njeriu duhet të konsiderohet si me shpirt.

Shkelja e Urdhëresës së Pestë

Kisha Apostolike e Re refuzon abortet sepse ato janë shkelje e urdhëresës së pestë. Shkalla e fajit të përfshirë mund të jetë e ndryshme përpara syve të Zotit; Vetëm Zoti i mat ato. Njohuria dhe vullneti i mëkatarit për veprimet e tij është vendimtare këtu; Mund të luajnë një rol edhe ndikime të caktuara, si situatat e përgjithshme jetësore, strukturat shoqërore, normat juridike shtetërore si dhe situata në të cilën ndodhemi.

Përvoja na mëson se aborti mund të jetë gjithashtu një çështje edhe ndër besimtarët e krishterë. Arsyet pse ndërpriten shtatzanitë janë individuale, por varen edhe nga sjellja në mjedisi social.

Nëse, sipas konstatimeve mjekësore, rrezikohet jeta e nënës duke çuar deri në fund shtatzëninë, atëherë duhet shpëtuar jeta e saj. Megjithatë, edhe urdhëresa e pestë është shkelur në këtë rast, edhe pse faji mund të jetë fare i vogël. Nëse aborti ka arsye të tjera, një alternativë në vend të tij mund të jetë mbajtja e fëmijës deri në fund dhe dhënia e tij për birësim pas lindjes.

Përgjegjësia personale dhe kujdesi shpirtëror

Për shkak të vështirësisë së vendimit, apostuli duhet të përfshihet në procesin e vendimmarrjes. Ai organizon edhe kujdesin shpirtëror. Nënës ose çiftet që janë marrë me aspektet mjekësore, personale dhe teologjike mund të mbështeten te kisha për të respektuar vendimin e tyre pro ose kundër një aborti dhe për të fituar një kujdes të paanshëm shpirtëror.

Bazuar në njohurinë e saj për mëkatin dhe fajin dhe pasojat që lidhen me të, kisha i këshillon të dy prindërit që në rast aborti të rrëfejnë mëkatin që kanë bërë para Zotit dhe të kërkojnë falje. Aborti është një fushë e ndjeshme në shoqëri. Konfidencialiteti apo ruajtja e sekretit nga ana e vëll. të admin. është i një rëndësie të madhe!

Rrezik për jetën e nënës

Nëse si rezultat i shtatzënisë diagnostikohet një rrezik i qartë dhe i padyshimtë për jetën e gruas, kisha i lë mënjanë shqetësimet e saj serioze për abortin dhe mbron shpëtimin e jetës së nënës.

Në situata të tilla, mjekët që marrin pjesë mund të këshillojnë abortin, ndonjëherë për arsye sigurie, përpara se të rrezikohet realisht jeta. Është mire që në këtë rast të garantohet një konsideratë, një këshillë e kujdesshme.

Dëmtime të rënda të fëmijës

Shkaktarët e dëmtimit të rëndë të fëmijës mund të jenë defektet gjenetike, çrregullimet kromozomale dhe ndikimi i faktorëve të jashtëm gjatë shtatzënisë si alkooli, sëmundjet infektive apo efektet anësore të mjekimit. Në shumë vende ekzistojnë udhëzime mjekësore, sipas të cilave mjekët duhet të rekomandojnë diagnozë të veçantë prenatale nëse ka një rrezik të shtuar, për shembull në rastin e sëmundjeve të njohura trashëgimore ose nëse nëna është e rritur në moshë. Ky lloj diagnostikimi prenatal përqendrohet në difekte të dyshuara. Ai nuk mund të garantojë të gjitha keqformimet e mundshme dhe në veçanti shkallën e aftësisë së kufizuar. Nga ana tjetër, nuk mund të garantojë lindjen e një personi të shëndetshëm.

Në disa vende tani është e detyrueshme që të bëhet një konsultim i hollësishëm për mundësitë dhe pasojat e një ekzaminimi të tillë përpara diagnozës, në mënyrë që të bëhet më e lehtë vendimi për nënën ose prindërit. Prindërit kanë të drejtën për të mos marrë vesh asgjë dhe mund të refuzojnë ekzaminimet që ofrohen. Nëse diagnostikohet një defekt me paaftësi të rënda fizike dhe/ose mendore dhe prindërit informohen, ata shpesh në mënyrë të pavullnetshme shfaqin një reagim, i cili i ngjan një reagimi pikëllues. Shpresa për një fëmijë të shëndetshëm shkatërrohet, pra ata e "humbin" këtë shpresë dhe e refuzojnë në fillim fëmijën invalid. Në këtë situatë, këshilla për të ndërprerë shtatzëninë mund të jetë një zgjidhje e nxituar. Qëndrimi fillimisht negativ i prindërve ndaj fëmijës me aftësi të kufizuara mund të ndryshojë gjatë shtatzënisë, kështu që fëmija më pas pranohet me dashuri.

Nga përvojat në trajtimin e personave me aftësi të kufizuara dhe familjeve të tyre mund të thuhet:

- Vetë jeta është e vlefshme – pavarësisht nga një paaftësi.
- Jeta mund të jetë e përmbushur, pavarësisht një paaftësie.
- Vetë personat me aftësi të kufizuara zakonisht e vlerësojnë jetën e tyre dhe mund të jenë të kënaqur me të.
- Nuk është e pazakontë që prindërit të zhvillojnë një dashuri të veçantë për fëmijët e tyre me aftësi të kufizuara.
- Njerëzit me aftësi të kufizuara ose të sëmurë shpesh kanë aftësi të veçanta. Për shembull, njerëzit me trizomi 21 mund të zhvillojnë aftësi të larta sociale që mund të jenë pasuruese për familjet e prekura.
- Fëmijët me aftësi të kufizuara mund të kenë gjithashtu një efekt stabilizues në një martesë/familje.

- Mund të jetë e dobishme të merrni kontakt me familjet e prekura dhe me grupet vetë-ndihmuese.

Në rastin e diagnostikimit prenatal, konsiderohen veçmas disa keqformime që nuk premtjnë jetë në lindje ose në të cilat fëmijët vdesin pas një kohe të shkurtër. Për këto raste sugjerohet shpesh nga mjekët aborti.

Edhe nëse ka arsye të kuptueshme njerëzore për të refuzuar një fëmijë me dëmtime të rënda, këndvështrimi i kishës duhet të përfshihet për shkak të rëndësisë së madhe të vendimit. Nëse ka një dëshirë për një konsultim shpirtëror, apostuli është kryesisht i disponueshëm për këtë dhe organizon mbështetjen, kujdesin shpirtëror. Në thelb, duhet theksuar se vrasja e njerëzve të sëmurë ose të atyre që nuk janë të dëshiruar është në kundërshtim me mësimet e krishtera. Në fund të fundit, këtu përfshihet edhe vrasja e jetës që ndoshta vdes pas lindjes ose mbijeton vetëm për një kohë të shkurtër. Pavarësisht vendimit të marrë nga ana e prindërve, vëllai i administratës duhet të ofrojë mirëkuptim, një kujdes shpirtëror të pakushtëzuar.

Shtatzania pas përdhunimit

Gratë që janë përdhunuar zakonisht lëndohen si fizikisht ashtu edhe emocionalisht. Ato shpesh vuajnë nga çrregullimi i stresit post-traumatik. Ky çrregullim përfshin ripërjetimin e situatës në të ashtuquajturat "flashback", e cila manifestohet në ankthe, mpirje emocionale, ndrojtje, eksitim të tepërt, frikë dhe në shmangien e kontakteve shoqërore dhe marrëdhënieve seksuale.

Nëse një shtatzëni rezulton nga përdhunimi, ripërjetimi i situatës mund të intensifikohet duke parë fëmijën. Agresiviteti i nënës ndaj përdhunuesit dhe pakënaqësia e saj (zakonisht në mënyrë të pandërgjegjshme) mund të drejtohen edhe ndaj fëmijës së padëshiruar. Nëse gruaja bëhet e vetëdijshme për këtë, mund të çojë në komplekse faji dhe çrregullime të tjera mendore. Kjo situatë tensionuese mund të ketë gjithashtu një ndikim të dëmshëm në zhvillimin e fëmijës.

Problemet që mund të jenë domethënëse gjatë kujdesit shpirtëror të një gruaje të përdhunuar:

- Ajo do të ketë rezerva për të folur, veçanërisht para një burri, para një/kujdestari shpirtëror. (Në kishë mund të ketë motra të përshtatshme që mund të bëhen persona kontaktues në këto raste.)
- Mund të prishet vetëvlerësimi apo vetbesimi i saj.
- Ajo mund të ndihet si me damkë.
- Disa gra ndjehen bashkëfajtoare edhe pse kjo është gabim.

Në parim, duhet shmangur kërkimi i një faji në përdhunim tek gruaja. Rekomandohet mbështetje psikoterapike për

gruan. Ajo nuk duhet penguar nga denoncimi penal. Vëll e admin janë avokatë të jetës së lindur. Ndaj nga njëra anë do të kenë kujdes maksimal për situatën që gruaja ka përjetuar, por nga ana tjetër do të flasin edhe për mbajtjen e fëmijës deri në fund dhe mundësinë e dhënies së tij për birësim.

Gratë nën kujdestari

Në varësi të llojit dhe ashpërsisë së sëmundjes, personat me aftësi të kufizuara mendore ose të sëmurë rëndë mendore nuk mund të marrin përgjegjësi personale, kështu që një përfaqësues ligjor (prindërit apo një kujdestar) ngarkohet për ta marrë këtë përgjegjësi. Në këto raste, zakonisht nuk është e mundur që personi i prekur të kujdeset për një fëmijë si baba ose nënë.

Në situata të tilla, nuk mund të mbahet një përgjegjësi për vazhdimin e shtatzanisë deri në fund për arsyet e përmendura më sipër.

Kisha nuk do të heqë dorë nga qëndrimi i saj për jetën, por më në fund do të respektojë vendimin e marrë nga personi përgjegjës.

Shtatzania e të miturve

Probleme të rëndësishme mund të lindin në rastin e shtatzanive të të miturve, nëse nuk kanë mbaruar akoma shkollën apo edhe kur zhvillimi personal deri në moshën madhore duket të jetë i paplotë, pra jo në fazën e duhur. Gruaja shtatzënë shpesh nuk ka të ardhurat e veta. Prandaj, si rregull, ajo nuk mund të kujdeset vetë për fëmijën e saj, kështu që në një rast të tillë vendimin për vazhdimin e shtatzënisë rrallë e merr vetëm gruaja shtatzënë.

Për t'i mbështetur ata në situatën e tyre dhe për të qenë në gjendje të pranojnë jetën e re, duhet të përfshihen në këshillim dhe kujdes shpirtëror edhe babai i fëmijës dhe prindërit e gruas shtatzënë. Për këtë kërkohet miratimi i gruas shtatzënë. Qendrat e këshillimit mund të ofrojnë informacion mbi mbështetjen financiare dhe mbështetjen sociale të saj

Aborti dhe ndjenja e fajit

Aborti është shkelje e urdhëresës së pestë dhe për rrjedhojë është mëkat. Të dy prindërit janë përgjegjës për një abort. Faji i lidhur me mëkatën para Perëndisë mund të jetë i vogël në disa nga rrethanat shoqërore të paraqitura. Megjithatë, përvoja praktike tregon se të prekurit ndonjëherë kanë ndjenja të konsiderueshme faji. Kërkimi i Zotit për falje dhe marrja e mëshirës mund të jetë gjithashtu një ndihmë në përpunimin psikologjik të një aborti.

Deklaratë e shkurtër

Kisha e Re Apostolike e sheh veten si avokate të jetës. Tashmë qeliza vezë e fekunduar është jetë individuale që gëzon të drejtën e mbrojtjes. Kisha e Re Apostolike e refuzon abortin sepse shkel urdhërimin e pestë. Faji shoqëruar ndaj Zotit mund të jetë shumë i ndryshëm në varësi të kushteve të jetesës. Edhe nëse ka arsye të kuptueshme njerëzore për ndërprerjen e shtatzënisë, këndvështrimi i Kishës duhet të ketë peshë të veçantë për shkak të fushëveprimit të vendimit. Nën at ose çiftet që janë marrë me aspektet mjekësore, personale dhe teologjike mund të mbështeten të kisha për të respektuar vendimin e tyre autonom pro ose kundër një aborti dhe për t'u kujdesur për ta në mënyrë të paanshme.

Adopcioni apo birësimi si alternativë

Si një alternativë ndaj një aborti të planifikuar, ekziston mundësia e vendosjes së dhënies së fëmijës për birësim. Në rastin e birësimit (pranimi të një fëmije) krijohet një marrëdhënie prind-fëmijë pa marrë parasysh prejardhjen e tij.

Krahas adoptimit të njohur incognito, në të cilin nuk ka asnjë lidhje midis prindërve biologjikë të fëmijës dhe vetë fëmijës si dhe familjes së tij të re, ekziston mundësia e "birësimit gjysmë të hapur", në të cilin midis prindërve biologjikë dhe fëmijës mund të mbahen nëpërmjet letrave dhe fotove një kontakt adrese neutrale. Në rastin e "birësimit të hapur", prindërit biologjikë dhe prindërit birësues e njohin njëri-tjetrin dhe mbajnë kontakte të vazhdueshme. Birësimet e hapura shpesh ndodhin brenda përbrenda një familjeje ose midis miqve.

Parandalimi përmes kontraceptivit

Planifikimi familjar duke përdorur metoda ose medikamente që parandalojnë bashkimin e qelizave vezë dhe spermatozoideve rekomandohet për të parandaluar një shtatzëni të padëshiruar me pasoja të mundshme të një aborti.

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Verlag Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Peter Johanning

Photos: Jessica Krämer, Oliver Fürtten

I Posti, gruaja dhe Bibla

Mbas pyetjes „Çfarë“ kërkujmë se „Kush“: Thellimi në temën rreth Të kuptuarit të Postit qëndroi në rradhë të parë në rendin e ditës edhe përgjatë takimeve të vitit 2021. Për këtë u morën përgjigjet e para dhe mbi të gjitha u bë një plan se si do të ecim më tutje.

Formulimi i plotë i Te kuptuarit të postit është në përpunim që prej vitit 2014. Rezultatat e deritanishme u arritën nga themeli teologjik mbi bazën e doktrinës së dy natyrshme dhe deri te përqendrimi në strukturën tripalëshe të shërbesës që prej Pentakostit 2019.

Mbas përgjigjeve rreth pyetjes „ Çfarë“ ngrihet pyetja „Kush“. Këtë e bëri shumë të qartë apostuli kryesor Jean-Luc Schneider që në Ditën kishtare Internacionale në vitin 2014: Një fillim në formën e “Ne nuk kemi burra mjaftueshëm, prandaj duhet që të predikojnë edhe gratë” nuk është një pikënisje e mirë. Megjithatë bëhet fjalë edhe se: Si e pranon këtë bashkësia?

Gruaja dhe burri me vlera të barabarta

Se si po ecin konsultimet, drejtuesi i kishës e shpjegoi në intervistën e vitit 2021. Prandaj, vendimmarrja ndjek

pyetjet themelore: Çfarë thotë Zoti? Çfarë thotë Bibla? Çfarë thotë kisha? Çfarë thotë kultura rajonale?

Pyetja e parë - në lidhje me vullnetin e Zotit - tashmë ka marrë përgjigje në bazë të tregimeve biblike të Krijimit. Mbledhja e Apostujve të Distriktit e diskutoi këtë në nëntor 2020 dhe nga marsi 2021 publikoi dokumentin mësimor mbi temën "Ngjashmëria, shëmbëlltyra e Perëndisë me gruan dhe burrin". Deklaratat kryesore të këtij dokumenti:

Gruaja dhe burri janë krijuar të dy sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Ato janë po aq të nevojshëm për njëri-tjetrin dhe janë të së njëjtës natyrë dhe dinjitet.

Gruas dhe burrit ju bëhet njëlloj thirrje për ta ruajtur Krijimin dhe për ta formuar atë. Perëndia nuk u ka caktuar atyre fusha të ndryshme sundimi ose veprimtarie.

Ndihmësat e Apostujve të Distriktit, Apostujt e Distriktit dhe Apostuli Kryesor në Konferencën e Apostujve të Distriktit.

Të kuptuarit e detyrave nga ana e grave dhe e burrave është i ndryshëm sepse pasqyron, ndër të tjera, zhvillimet sociale dhe politike brenda shoqërisë njerëzore.

Përmbajtja del para autorit

Pyetja e dytë – bazuar në gjetjet e mëtejshme biblike – po punohet dy herë: Çfarë e bëri Jezusin të zgjidhte vetëm burra për të qenë apostuj? Dhe çfarë thotë kisha e hershme për rolin e gruas?

Edhe në këtë kontekst, Kisha Apostolike e Re lëshoi një deklaratë pozicionimi në nëntor 2021 - si mendime udhëzuese për interpretimin e Biblës: Sipas kësaj, përmbajtja u jep librave biblikë autoritetin e tyre shpirtëror dhe jo emrin e autorit.

Vendimi në detaje:

- “Perëndia është autori aktual i librave biblikë. Autoriteti i shkrimeve biblike bazohet në frymëzimin e tyre hyjnor dhe nuk varet nga autorët, nëse ata ishin apostuj dhe profetë apo jo.

Në këtë aspekt, konstatimi ekzegjetik nëse një shkrim vjen nga ky apo ai autor apo jo, nuk ka asnjë rëndësi për autoritetin e këtij shkrimi.

- Pushteti, autoriteti mësimdhënës i apostulatit nuk

shërben për zgjidhjen e problemeve individuale ekzegjetike. Përkundrazi, është dhënë për të siguruar pastërtinë e mësimave të Kishës si dhe shpalljen e tyre.”

I pavarur në ritmin e tij

Kjo është shumë e qartë: drejtuesi i kishës nuk dëshiron të vihet nën presion për ose kundër një vendimi të caktuar. “Tema është shumë e rëndësishme për t’u trajtuar me nxitim dhe duke pasqyruar vetëm tendencat shoqërore,” tha apostuli kryesor në Mbledhjen e fundit të Apostujve të Distriktit. “Ne ecim me ritmin tonë, marrim vendime për Kishën Apostolike të Re në tërësi, jo për njërin apo tjetrën pale”.

Drejtuesi i Kishës iu referua zhvillimeve të mëdha të dekadave të kaluara: mbi të gjitha, hapjes së Të kuptuarit të Kishës nën apostulin kryesor Richard Fehr dhe njohjes së pagëzimit nën pasardhësin e tij Wilhelm Leber. “U deshën vite për këto,” u shpreh drejtuesi aktual i kishës.

Megjithatë, ekziston një ndryshim thelbësor në procesin aktual të vendimmarrjes. Në punën e saj të marrëdhënies me publikun, kisha është hapur më shumë se kurrë: Kësaj radhe, media kishtarë mund ta shoqërojë zhvillimin që në fillim dhe t’ua komunikojë atë në detaje të gjithë të interesuarve.

Pasqyra

- 15.04.2022 Gjenevë (Zvicër)
- 17.04.2022 Osnabrück (Gjermani)
- 24.04.2022 Hamburg-Eppendorf (Gjermani)
- 01.05.2022 Sydney (Australi)
- 08.05.2022 Madang (Papua Guinea e Re)
- 22.05.2022 Berlin (Gjermani)
- 26.05.2022 Schwäbisch-Hall (Gjermani)
- 29.05.2022 Bochum (Gjermani)
- 05.06.2022 Buenos Aires (Argjentinë)
- 18.06.2022 Chiundaponde (Zambia)
- 19.06.2022 Mazabuka (Zambia)

New Apostolic Church
International

